

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ



Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΞΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Υστερα θά μπορούσης ν’ απολαύσης ήσυχα και γαλήνια τόν έρωτά σου.

— Τώρα πιά...

— Γιατί μου τόν έλες αυτό ; Γιατί απέλειξες ; “Όταν πεθάνη ό Έρνέστος κλείσε τόν σπιτί κ’ έλα νά φύγουμε μαζί γιά τήν Κουανή Άκτι. Περνάς έκει τήν περίοδο τής χηρείας σου, ήσυχάεις, άποκτάς τίς δυνάμεις ποιήσασες... Γιατί ζουνάς τόν κεφάλι σου θλιβερά ;

— Γιατί όλα αυτά είνε όνειρα που δέν θά πραγματοποιηθούν ποτέ. Γιατί όλα κατέρρεσαν γύρω μου. Δέν είμαι πια ή ίδια, αγαπητή μου. “Η δυστυχίες μ’ έγέρασαν. Θυμάμαι τά περασμένα, θυμάμαι τή χαμένη μου νεότητα και κλάω. “Όχι δέν είμαι πια ή ίδια. “Η έλπίδες μου χάθηκαν για πάντα κι’ αυτή ή φρονιά τής αγάπης έθρυσσε...Ναι, αισιόδοξομαι τήν ανάγκη τής μοναξιάς, τής ήσυχίας, αλλά...

— “Αλλά τί ; Γιατί διατάξεις. Θά φύγουμε γιά τήν Κουανή Άκτι, θά καλέσουμε και τόν Ζάκ νάρθη νά μείνη έκει, κι’ όσο διαρκεί τόν πένθος σου θά βλέπομαστε σάν καλοί φίλοι...

— Αγαπημένη μου, άν ήξερες πόσο σ’ ευχαριστώ γιά τόν ενδιαφέρον σου αυτό !... Μά πιστέμ’ε με. “Η καρδιά μου έγέρασε. Ξέρω πως ό Ζάκ δέν θά μπορούση νά ζήση χωρίς τήν αγάπη μου κι’ όμως δέν τοίλω νά σκεφθώ γιά τόν μέλλον. Δέν όνειροπολώ όπως άλλοτε. Δέν έχω τήν δύναμη γιά τίποτε. Έχασα τή χαρά τής ζωής. Θάθελα νά πεθάνω. Μόνον ό θάνατος θά μέ άνέπαινε πραγματικά. “Αν είχα τή δύναμη, άν ή πίστις μου πρός τόν Θεό δέν ήταν μεγάλη, θά έδωδα έγω ή ίδια, με τά ίδια μου τά χέρια, ένα τέλος στη ζωή αυτή. Μά πιστεύω, είμαι θρησκά, όπως έξερεις, δέν μπορώ, δέν τοίλω νά τόν κάμω αυτό. Κ’ έτσι δέν μου μένει πια παρά...

— Τι ; Τι θές νά πής ; Τι σκέπτεσαι ;

— “Η αλήθεια είναι πως έχω και στο νού μου. Ναι με βασανίζει μια σκέψη και τή σκέψη αυτή δέν θά τήν κρύψω βέβαια από σένα. Θά σου άνοιξω τήν καρδιά μου όπως τόν έκανα πάντα, στις ήμέρες τής ευτυχίας και τής δυστυχίας...

— Θεέ μου !... Τι σκέπτεσαι Λιάνα ; Μίλησέ μου. Μά κάνεις νά φοβούμαι...

— Μή φοβάσαι. Δέν είναι και τόσο τρομερά τόν ποισκέπτομαι νά κάμω. Κι’ άν είνε κακό είνε μόνον γιά τόν φτωχό μου τόν Ζάκ.

— Μίλησέ μου... Μίλησέ μου...

— Ναι, θά σου τα πώ όλα. Θέλω νά με συνδράμης, νά με συμβουλέψης και θά τόν κάμης, είμαι βέβαιη γ’ αυτό. Άκουσε, αγαπητή μου... “Η δυστυχίες που μ’ έχτύπησαν τελευταία ή μια πάνω στην άλλη μ’ άλλαξαν όπως σου είπα, πολύ, μ’ έχουν γεράσει, μ’ έταξάνω, μ’ έλύπησαν. Δέν είμαι πια εκείνη που ήξερες. “Ο θάνατος του Έρνέστου είνε άσφαλώς ή τιμωρία που μου επιβάλλει ό Θεός γιά τήν προδοσία μου. Ναι, ναι, δέν άμφιβάλλω καθόλου γ’ αυτό. “Ο Θεός με τιμωρεί φανερά, με τιμωρεί σκληρά, όπως και τόν άξιζο. “Ο Θεός δέν θέλησε νά χωρώ τόν έρωτά μου. “Ο Θεός με καταράσθηκε !... Και δέν μου μένει πλέον παρά νά δέξω τόν άπέναντί του ...

— Πώς ;

— Πώς...

Νά... άπεφάσισα νά κλειστώ σ’ ένα μονα-

στήρι ! Αυτό είνε... Σου τόν είπα...

“Η κόμησσα άκούγοντας τά λόγια μου αυτά άνεπήδησε κατά-πληκτι και συγχανημένη.

— Λιάνα !... Λιάνα τρελλάθηκες ;... Τι είνε αυτά που λές ;...

— Δέν τρελλάθηκα, όχι, δέν τρελλάθηκα, αγαπημένη μου. Τόν έσκέφθηκα πολύ αυτό πριν τόν άποφασίσω...

— “Όχι, όχι, δέν τόν έσκέφθηκες καθόλου, δέν άπεφάσισες τίποτα. Πρός Θεού, έλα στον έαυτό σου. Μή λές, μη σκέπτεσαι τέτοια πράγματα.

— Σ’ ευχαριστώ, αγαπημένη μου, σ’ ευχαριστώ, σ’ ευχαριστώ μ’ όλη μου τήν καρδιά γιά τήν καλωσύνη σου και τόν ενδιαφέρον σου. Μά μην έπιμένης. Δέν θ’ άλλαξω γνώμη. “Όχι, όχι, ποτέ!...

— Δυστυχισμένη μου φίλη, φτωχή μου Λιάνα !... Σκέψου λιγάκι, σκέψου πειθ ψύχραμα. Δέν λυπάσαι τόν Ζάκ ;

— “Αν τόν λυπούμαι ; “Αμφιβάλλεις γ’ αυτό ; Μόνον ό Θεός ξέρει πόσα δάκρυα έχω για τήν αγάπη του, γι’ατί τόν συλλογίζομαι, γι’ατί τόν συμπονάω...

— Και θέλεις νά τόν άφανίσης ;

— Έγω ;

— “Αλλοίμονο ναί... “Αν κάμης αυτό που σκέπτεσαι, άν δέν παρηγορήσης τόν δυστυχισμένο νέο με τήν αγάπη σου και τήν άφοσίωσί σου, δέν τόν καταλαβαίνεις πως θά τόν σκοτώσης ;

— “Όχι, μη μου τόν λές αυτό κόμησσα. Δέν είνε αλήθεια. Δέν θά γίνη αυτό. Θά παρηγορηθώ. Θά τόν πείσω, είμαι βέβαιη.

— Λιάνα, ή άπελιπίσια σέ παραφέρει και δέν σκέπτεσαι καθόλου καλά. Μή τόν κάνης αυτό, πρός Θεού. Μήν πής τίποτε στον Ζάκ. “Αρσενά νά συνέλθης πρώτα. Θά σκεφθής ήρεμότερα στό μέλλον, είμαι βέβαιη γ’ αυτό. “Όλα περνούν, Λιάνα. “Η καρδιά δέν γηράζει τόσο εύκολα... Είσαι νέα. Έχεις δικαίωμα στη ζωή...

— “Όχι, μη ζητάς νά με παρηγορήσης. Ξέρω τί λέω. Τίποτε πια δέν θά μου δώσει τήν πρώτη μου χαρά. Ένας τάφος πρόκειται ν’ άνοιχθώ έξ αίτίας μου. Τόν σκέπτεσαι αυτό, αγαπητή μου ; Τόν φάντασμα του Έρνέστου θά με κινηγεί παντού. Πώς θά ένωθώ με τόν Ζάκ που μάς χωρίζει πια ό τάφος αυτός ;

— Δέν τόν αγαπάς ; πια Λιάνα ! “Ομολόγησέ το.

— Γιατί με βασανίζεις ; Γιατί μου ραγίζης περισσότερο τή φτωχή μου καρδιά ; “Αν τόν αγαπώ !... Θεέ μου !... Μήπως δέν τά έδούσασα όλα γ’ αυτόν ;

— Τά έδούσασες όλα, ναι, τόν δέχομαι. Έταλαιπωρήθηκες. Έθυσάστηκες σ’ ή ίδια, υπέφερες, έμαρτύρησες ! Έχεις πια τόν δικαίωμα νά ζήσης, νά χαρής. Σκέψου, πρός Θεού, καλύτερα, μήν άφήνης τόν πόνο νά σέ παρούση, νά σέ τσακίξη. Είμαι φίλη σου και δέν θά σ’ άφήσω νά κάμης ό,τι λές. Ναι, θά σ’ έμποδίσω, θά σ’ έμποδίσω με κάθε μέσον, χάριν του Ζάκ, χάριν εκείνων που σ’ αγαπούν, χάριν του ίδιου του έαυτού σου...

“Εμείναι με μιλώντας έτσι άρκετή ώρα. Τέλος ή κόμησσα που είνε :

— Δέν έπιμένω περισσότερο σήμερα, αγαπητή μου. “Ο,τι είχα νά σου πώ σου τόν είπα.

Σ’ άφήνω νά σκε φ θ ής. Σκέψο ο... (Άκολουθεί)



Τά περασμένα... ή χαμένη μου νεότης !...

